

Arrest

nr. 92 476 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J.-P. DOCQUIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart de Ghanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op X te X. U behoort tot de Hausa etnie en u bent moslim. U bent opgegroeid in de Ghanese stad Kumasi waar u samen met uw familie woonde. Uw vader was imam in deze stad. U ging tot uw vijftiende naar school in Kumasi waarna u begon te werken als verkoper. Nadat u aan de middelbare school was gestopt volgde u wel nog drie jaren les aan een koranschool in Kumasi, aangezien het uw vaders wens was dat u hem zou opvolgen als imam in Kumasi. Uw vader wou eveneens dat u zou huwen, aangezien dit een van de voorwaarden was om hem te kunnen opvolgen, maar u stond hier erg weigerachtig tegenover aangezien u zich reeds van jongsaf tot mannen aangetrokken voelt, en niet tot vrouwen. U verzweeg dit ten opzichte van uw vader maar in 2001 begon u een relatie met K.M. die u nog kende van uw schoolperiode. K. was een

christen en woonde eveneens in Kumasi. Jullie zochten elkaar vaak op, maar slaagden erin jullie relatie geheim te houden. In 2006 echter betrapte de jongere broer van K. jullie in diens kamer waarop aan het licht kwam dat jullie een relatie hadden. De vader van K. lichtte hierop uw vader in waardoor u niets anders kon dan het huis van uw familie te verlaten, en op de vlucht te gaan. In de hierop volgende jaren leefde u in eerste instantie in andere wijken van Kumasi waar u zich trachtte te verbergen voor uw familie die op zoek naar u was. In 2008 trok u naar een dorp in de buurt van Kumasi waar u zich veiliger voelde en waar u eveneens een job vond in de bouwsector. Uw vriend K. verliet in 2008 Ghana en trok naar Zuid-Afrika. Via een vriend in Kumasi, die u op de hoogte hield van de ontwikkelingen in verband met uw problemen, vernam u dat uw familie u nog steeds aan het zoeken was, en in 2011 besloot u dan ook Ghana te verlaten. U ging eerst naar Accra waar u twee maanden zou verblijven. In Accra ontmoette u een zekere A., die eveneens homoseksueel is, en die bereid was om u te helpen het land te verlaten. Deze persoon bereidde uw vlucht richting België voor, en op 20 april 2011 namen jullie samen het vliegtuig naar België, waar jullie de dag nadien aankwamen. Op 21 april 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Enig middel

Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de manifeste vergissing in appreciatie.

Doordat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen de vermelding vereist in de akte van de juridische feitelijke overweging die afdoende, precies en wettelijk toegelaten zijn ;

Dat deze wettigheidscontrole de controle van de juistheid van de feitelijke motieven waarop deze beslissing gebaseerd is, inhoudt ;

Terwijl de motivering die aangehaald wordt door de Commissariaat Generaal niet conform is aan de werkelijkheid :

Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de manifeste vergissing in appreciatie.

Doordat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen de vermelding vereist in de akte van de juridische feitelijke overweging die afdoende, precies en wettelijk toegelaten zijn ;

Dat deze wettigheidscontrole de controle van de juistheid van de feitelijke motieven waarop deze beslissing gebaseerd is, inhoudt ;

Terwijl de motivering die aangehaald wordt door de Commissariaat Generaal niet conform is aan de werkelijkheid :

KV verklaarde over de Ghanese nationaliteit te beschikken.

Kandidaat vluchteling heeft problemen en bedreigingen gekregen in zijn land van oorsprong.

Hij konde geen specifieke bescherming krijgen.

Op 21-4-11 kwam hij in België en dezelfde dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde KV een dossier met documenten neer.

Kandidaat vluchteling werd verhoord 3-5-12 en een negatieve beslissing werd genomen die de 24-5-2012 zal worden genotificeerd-

Dat de Commissaris-Generaal een vergissing van appreciatie begaan heeft ;

-De punt 199 van de HCR Gids was niet gerespecteert-si normalement une entrevue doit suffire pour faire la lumière sur la position du demandeur, une entrevue supplémentaire peut être nécessaire pour permettre à l'examineur de résoudre les conséquences apparentes et les contradictions et pour trouver l'explication de toute représentation fausse ou dissimulation de faits matériels. En elles-mêmes, des déclarations inexactes ne constituent pas une raison pour refuser le statut de réfugié et l'examineur a la responsabilité d'évaluer de telles déclarations à la lumière des diverses circonstances du cas" (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, - punt 199 -)

Dat de risico voor zijn leef is nog aanwezig.

Zodat de bestreden beslissingen nietig dienen te worden verklaard ;
Dat in de huidige stand van het dossier, niet kan worden aangetoond dat het ernstig en erge gevaar niet bestaat ;
Dat de voorgelegde middelen ernstig zijn ;
De juridische kwalificatie van het commissariaat is dus onrecht;
Dat de vordering als juist en gegrond voorkomt ;
Dat het middel ernstig is ;”

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Waar verzoeker *“de manifeste vergissing in appreciatie”* aan de kaak stelt, voert hij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreest door de gemeenschap en de overheidsdiensten omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. U verklaart tijdens het gehoor dat u zichzelf als homoseksueel beschouwt (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Gevraagd op welke manier u uw homoseksuele geaardheid heeft ontdekt, antwoordt u dat uw burens, al van sinds uw geboorte, zeiden dat u als een meisje was, maar dat u telkens repliceerde dat ze u met rust dienden te laten (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd wordt sinds wanneer u met zekerheid wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen en niet tot vrouwen, antwoordt u dat dit was toen u jong was, en dat u al op uw tiende alles deed zoals vrouwen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Hierbij kan terzijde opgemerkt worden dat u beweert wel op erg jonge leeftijd, met name toen u amper tien jaar was, met zekerheid te hebben geweten dat u zich tot jongens aangetrokken voelde; verder kan bovendien de bedenking gemaakt worden – wanneer u het heeft over de ontdekking van uw beweerde homoseksuele geaardheid – dat u telkens vermeldt dat u zich als een meisje of vrouw gedroeg, maar dat u nergens tijdens het gehoor enige gevoelens voor andere jongens of mannen ter sprake brengt wat toch merkwaardig is. Wanneer u bovendien gevraagd wordt wat u voelde op het moment dat u met zekerheid wist dat u zich aangetrokken voelde tot jongens, en dat u bijgevolg niet zoals de meeste jongens in uw omgeving was, antwoordt u dat u iemand wilde ontmoeten zoals u en dat u iemand wou vinden zodat u zich vrij zou voelen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Dit laatste antwoord is hoogst opmerkelijk gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. Met uw antwoord lijkt u aan te geven dat u zonder al te veel problemen uw homoseksuele geaardheid aanvaardde hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Nergens tijdens het gehoor maakt u gewag van gevoelens van twijfel of angst tijdens de ontdekking van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Dat u zich niet meer vragen stelde over uw homoseksuele gevoelens is des te merkwaardiger gezien uw moslimgelooft en gezien de erg religieuze omgeving waarin u beweert te zijn opgegroeid (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U geeft bovendien zelf aan tijdens het gehoor dat homoseksualiteit niet was toegelaten in uw religie (zie gehoorverslag CGVS, p.12) zodat het vreemd genoemd kan worden dat u geen gevoelens van twijfel vermeldt doorheen het gehoor wanneer gepeild wordt naar de ontdekking van uw beweerde homoseksualiteit. Uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid komen bijgevolg in het algemeen niet overtuigend en doorleefd over.

Verder zijn uw verklaringen over uw beweerde partner K.M. niet overtuigend te noemen. Zo slaagt u er tijdens het gehoor niet in te verduidelijken hoe jullie beweerde relatie begonnen zou zijn. In eerste instantie beweert u dat jullie gedurende vijf jaar een relatie zouden hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd vanaf wanneer jullie een relatie hadden, antwoordt u vervolgens dat het vanaf 2001 was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vervolgens wordt u gevraagd of u kan beschrijven hoe jullie relatie begonnen is waarop u antwoordt dat het op school was, dat jullie vaak met elkaar praatten op school en dat u op die manier op een dag te weten bent gekomen dat hij eveneens niet op vrouwen viel, en dat het dus zo begonnen is (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wat later tijdens het gehoor wordt u gevraagd hoe oud u was in 2001, waarop u aangeeft dat u toen 23 jaar was (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Hierbij kan bijgevolg reeds opgemerkt worden dat u eerder tijdens het gehoor verklaard heeft dat u op vijftienjarige leeftijd gestopt was met school, en dat het bijgevolg vreemd te noemen is dat – wanneer u gevraagd wordt op welke manier jullie beweerde relatie zou begonnen zijn – u aanhaalt dat het allemaal op school is begonnen, terwijl u net ervoor had verklaard dat jullie vanaf 2001 een koppel zouden geweest zijn. Deze verklaringen zijn niet met elkaar te rijmen en enigszins inconsistent te noemen. Bovendien verklaart u wat later tijdens het gehoor dat K.M. zelfs niet naar dezelfde school als u ging (zie gehoorverslag CGVS, p.9), en wanneer u hierop gewezen wordt antwoordt u dat jullie scholen wel kort bij elkaar waren gelegen wat niet erg overtuigend overkomt. Later tijdens het gehoor wordt u overigens nogmaals gevraagd of u nog steeds op school zat toen u een relatie met K. aanging, waarop u deze keer antwoordt van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd waar u K. dan heeft leren kennen, verklaart u dat jullie elkaar van op school kennen, en dat jullie steeds in contact zijn gebleven met elkaar (zie gehoorverslag CGVS, p.9), terwijl u, zoals eerder opgemerkt, toch verklaard had dat jullie niet naar dezelfde school zouden zijn geweest. In ieder geval slaagt u er tijdens het gehoor niet in op een duidelijke consistente wijze te verklaren op welke manier de beweerde relatie tussen u en K.M. zou begonnen zijn, noch op welke manier jullie elkaar zouden leren kennen hebben. Een andere inconsistente verklaring betreffende uw beweerde partner K.M. is dat u in eerste instantie tijdens het gehoor verklaart dat K. ver woonde van jullie wijk, en dat K. minder gekend was – wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt naar wat er met uw vriend is gebeurd – waardoor hij makkelijker zou zijn

kunnen vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.7) - , maar wat later tijdens het gehoor verklaart u plots dat K. in hetzelfde gebied woonde als jullie wanneer u gevraagd wordt waar K. dan precies woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uw verklaringen betreffende uw beweerde partner K. M. zijn bijgevolg niet consistent en niet overtuigend te noemen. Bovendien zijn uw verklaringen over de beleving van jullie beweerde relatie evenmin erg doorleefd. U verklaart tijdens het gehoor immers dat jullie een jarenlange relatie zouden hebben gehad, en dat jullie deze relatie geheim moesten houden (zie gehoorverslag CGVS, p.9), maar wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wat jullie dan zoal samen deden, komt u niet verder dan te stellen dat jullie seks hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.9), wat bezwaarlijk als een doorleefd antwoord kan beschouwd worden. Wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd wordt of u een speciale gebeurtenis of anekdote kan vertellen die u zich herinnert in het kader van jullie jarenlange relatie, antwoordt u eerst eerder ontwijkend dat hij een persoon was die het goed geheim kon houden, en dat hij u gelukkig maakte (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Vervolgens wordt u dezelfde vraag herhaald, waarop u verklaart dat jullie elkaar niet zo veel zagen, maar dat u zich herinnert hoe u naar zijn huis ging, en hoe hij u kustte (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het is vreemd te noemen dat u zich niet één speciale gebeurtenis of anekdote in de loop van jullie beweerde relatie voor de geest kan halen tijdens het gehoor, of dat u althans telkens eerder ontwijkend antwoordt wanneer u deze vraag gesteld wordt, hoewel u anderzijds toch beweert dat jullie zeker vijf jaar een koppel zouden zijn geweest. Dit laatste in acht genomen is het bovendien merkwaardig te noemen dat u blijkbaar geen idee heeft waar uw (ex-)partner zich zou bevinden. U verklaart tijdens het gehoor immers dat K. in 2008 het land zou ontvlucht zijn, en naar Zuid-Afrika zou zijn gegaan, maar u verklaart dat u hoegenaamd niet weet waar hij nu verblijft, en dat u sinds 2008 geen contact meer met hem zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.11), wat toch merkwaardig is in het licht van jullie beweerde jarenlange relatie. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat uw verklaringen betreffende uw beweerde partner K. M. hoegenaamd niet overtuigend te noemen zijn.

Voorts is uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst niet overtuigend. U verklaarde in Ghana geen andere Ghanese homoseksuelen te kennen dan uw beweerde partner K. M., en de persoon die u in Accra zou ontmoet hebben, en die u zou geholpen hebben het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U kent evenmin ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Ghana (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U geeft aan dat u niet weet waar Ghanese homoseksuelen elkaar zouden ontmoeten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Verder geeft u aan dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u uw familie vreest en omdat de regering geen rechten voor homoseksuelen voorzien heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of er een wet of wetsartikel in Ghana van kracht is die homoseksualiteit verbiedt of bestraft, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt nochtans dat er een artikel in het Ghanese strafwetboek vermeld staat dat homoseksualiteit kan bestraffen met een gevangenisstraf van 5 tot 25 jaar. Wanneer u gevraagd wordt of u denkt dat u aangehouden kan worden omwille van uw homoseksualiteit in Ghana, antwoordt u dat u denkt van wel, en dat uw vader naar de politie zou kunnen gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U blijkt echter geen idee te hebben van de mogelijke of eventuele straffen die de Ghanese autoriteiten u zouden kunnen opleggen in geval van een eventuele beschuldiging van homoseksualiteit tegen uw persoon. Van iemand die zelf homoseksueel beweert te zijn in een homofoob land als Ghana, en die zijn land van herkomst beweert ontvlucht te zijn omdat hij vreest vervolgd te worden omwille van zijn homoseksuele geaardheid, mag redelijkerwijze verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de risico's die hij loopt in dat land, en de daarbij horende potentiële gevolgen. Uw desbetreffende verklaringen kunnen bijgevolg evenmin overtuigend genoemd worden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw beweerde relatie met K. M., en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit. Bovendien kunnen nog enkele bijkomende opmerkingen gemaakt worden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Zo beweert u dat u en uw beweerde partner in 2006 zouden zijn betrapt door de broer van uw partner, waarop jullie allebei gevlucht zouden zijn en waarop jullie niet meer zouden kunnen terugkeren naar jullie families. U beweert dat u na 2006 de wijk waarin uw familie woonde verlaten zou hebben en dat u tot 2008 in Kumasi ondergedoken zou hebben geleefd (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Na 2008 verklaart u naar een naburig dorp van Kumasi te zijn gegaan waar u tot begin 2011 gewoond en gewerkt zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U beweert verder dat u wel nog af en toe terugkeerde naar Kumasi, om een vriend te gaan bezoeken, maar dat u zich begin 2011 niet meer veilig voelde, en besloot om naar Accra te gaan, vanwaar u uiteindelijk Ghana heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Bij deze door u afgelegde verklaringen kan opgemerkt worden dat u enerzijds beweert in 2006 betrapt te zijn samen met uw

beweerde partner door diens familie, waarop jullie weggelopen zouden zijn, en dat u anderzijds verklaart geen problemen te hebben gehad, noch met uw familie, noch met de Ghanese autoriteiten, in de hierop volgende jaren, hoewel u toch verklaart Ghana slechts ontvlucht te zijn begin 2011. U geeft aan dat u zich in eerste instantie verborgen hield in Kumasi om vanaf 2008 naar een naburig dorp te gaan waar u zelfs een job in de bouwsector zou hebben gehad, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor. Het is bijgevolg vreemd te noemen dat u tussen 2006 en 2011 geen problemen zou hebben gehad in Ghana ondanks de door u aangehaalde vrees zoals aangehaald tijdens het gehoor voor het CGVS omwille van uw beweerde homoseksualiteit. Bovendien slaagt u er niet in aan te geven op welke manier uw familie uw vermeende homoseksualiteit zou vernomen hebben, aangezien u verklaart niet meer naar uw familie te zijn teruggekeerd nadat jullie betrappt zouden zijn in de woning van uw partner (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Wanneer u deze vraag gesteld wordt tijdens het gehoor antwoordt u dat u in de dagen nadat jullie betrappt waren, nog wel in de buurt verbleef en dat u 's nachts terugkeerde naar uw wijk en dat u zo de geruchten heeft vernomen (zie gehoorverslag CGVS, p.10), wat niet erg overtuigend overkomt. Bovenstaande verklaringen zijn dan bijgevolg ook van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel ondermijnen.

Tot slot legt u geen documenten neer ter bevestiging van uw nationaliteit of identiteit, noch ter staving van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift, naast een korte theoretische uiteenzetting, tot het beknopt herhalen van een aantal elementen van zijn asielrelaas en stelt verder dat paragraaf 199 van de proceduregids van het UNHCR, waaruit zou blijken dat onjuiste verklaringen op zich geen reden vormen voor een afwijzing van de aanvraag en dat deze moeten worden bekeken in het licht van alle elementen van het relaas, niet werd gerespecteerd. Ten slotte stelt hij dat niet kan worden aangetoond dat het ernstige en erge gevaar niet bestaat.

2.7. De bevindingen van de verwerende partij hebben betrekking op het feit dat verzoeker de oorzaak van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade, met name zijn beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk heeft gemaakt. In de bestreden beslissing wordt overvloedig gemotiveerd dat en om welke redenen (i) verzoekers verklaringen over de ontdekking en beleving van zijn geaardheid niet overtuigend en doorleefd overkomen, (ii) zijn verklaringen over zijn beweerde partner K.M. niet geloofwaardig zijn, (iii) zijn kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in Ghana ondermaats is voor iemand die beweert homoseksueel te zijn in een homofob land en die dat land ontvlucht zou zijn uit vrees voor vervolging omwille van zijn geaardheid en (iv) zijn verklaringen op een aantal vlakken niet plausibel zijn. Deze vaststellingen zijn dus pertinent voor de beoordeling van de geloofwaardigheid en de gegrondheid van de asielaanvraag, en vinden steun in het administratief dossier, in het bijzonder in het gehoorverslag. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze *in concreto* te weerleggen. Een loutere herhaling van de voornaamste elementen van het relaas volstaat daartoe uiteraard niet.

2.8. Betreffende de aangevoerde schending van een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Daarbij komt nog dat de vaststellingen van de verwerende partij, zoals reeds gesteld, betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas, zodat niet valt in te zien hoe de analyse van verzoekers verklaringen in de bestreden beslissing niet te rijmen is met de inhoud van de geschonden geachte paragraaf.

2.9. Ten slotte, wat verzoekers argument betreft dat niet kan worden aangetoond dat het gevaar niet bestaat, weze herhaald dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker rust en dat de verwerende partij, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten aantonen dat de aangevoerde feiten onwaar zouden zijn.

2.10. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS